

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa-i-lustracja/sciganie-zbrodni-przeciwko-nar/akty-oskarzenia/248538,440-Akt-oskarzenia-przeciwko-Zdzislawowi-G-i-Lechowi-Romanowi-D.html>
10.10.2026, 22:29

440. Akt oskarżenia przeciwko Zdzisławowi G. i Lechowi Romanowi D.

05.10.2026

Prokurator Oddziałowej Komisji ŚZpNP w Warszawie w dniu 18 sierpnia 2026 roku skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko Zdzisławowi G. i Lechowi Romanowi D. byłym prokuratorom Warszawskiego Okręgu Wojskowego.

Zdzisławowi G. zarzucono, że w okresie od dnia 19 grudnia 1981 r. do dnia 17 czerwca 1982 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - Zastępca Prokuratora Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, Prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Warszawie nadzorujący sprawę prowadzoną przeciwko Januszowi Z. oraz Hieronimowi N., podejrzanym o to, że w dniu 16 grudnia 1981 r. w Warszawie używając druku rozpowszechniali fałszywe wiadomości, co mogło wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, w ten sposób, że rozdawał przechodniom pisma ulotne zawierające takie wiadomości, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 4 w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym, nadzorując to postępowanie, nie tylko nie wydał postanowień o uchyleniu postępowania karnego prowadzonych w trybie postępowania doraźnego, nie wydał postanowień o uchyleniu tymczasowego aresztowania, ale polecił podległym mu prokuratorom wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów, zatwierdził przygotowane przez nich akty oskarżenia oraz polecił im nakłanianie składu sędziowskiego (także w postępowaniu odwoławczym) do uznania obydwu pokrzywdzonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i skazania ich na kary 4 lat pozbawienia wolności (1 roku w postępowaniu odwoławczym), czym doprowadził do pozbawienia wolności wyżej wymienionych.

Powyższe działania Zdzisław G. podejmował pomimo, że zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy nie uzasadniał takiej oceny stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu ani konieczności prowadzenia sprawy w trybie doraźnym i nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, że dowody zebrane w toku postępowania stanowią dostateczne podstawy do przedstawienia tym osobom zarzutów. Janusz Z. i Hieronim N. jedynie „posiadali” w dniu 16 grudnia 1981 r. ulotki zatytułowane „Studencki Klub Informacyjny informuje”, „Informacja o sytuacji w kraju z dnia 14 grudnia”, „Komu gen. Jaruzelski wypowiedział wojnę?” co było podstawą ich zatrzymania. Pokrzywdzeni swoim zachowaniem nie wypełniali więc znamion zarzucanych im przestępstw, a działanie oskarżonego stanowiło w istocie represję i poważne prześladowanie z powodu ich sprzeciwu wobec bezprawnego wprowadzenia w Polsce stanu wojennego.

Zdzisławowi G. zarzucono ponadto, że w okresie od dnia 21 grudnia 1981 r. do dnia 20 czerwca 1982 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - Zastępca Prokuratora Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, Prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Warszawie nadzorujący sprawę prowadzoną przeciwko Romanowi W. wydał postanowienia o wszczęciu śledztwa w trybie postępowania doraźnego w jego sprawie, postanowienie o przedstawieniu zarzutu Romanowi W. oraz zatwierdził skierowany do sądu przeciwko niemu akt oskarżenia. Ponadto polecił podległym mu prokuratorom nakłanianie składu sędziowskiego (także w postępowaniu odwoławczym) do uznania pokrzywdzonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazania go na karę 5 lat pozbawienia wolności, czym

doprowadził do pozbawienia wolności pokrzywdzonego.

Romana W. aresztowano – podobnie jak wyżej wymienionych pokrzywdzonych – za posiadanie 28 egz. ulotek, które w *dnio 17 grudnia 1981 r. w Warszawie na pl. Zbawiciela przerosił w celu rozpowszechniania* zatytułowanych „Polska w rocznic grudnia Wybrzeże 1970. Polska 1981.” Także w tym przypadku zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał - zgodnie z obowiązującym wówczas prawem - na podejmowanie powyższych działań przez oskarżonego w stosunku do Romana W., bowiem pokrzywdzony swoim zachowaniem nie wypełniał znamion zarzucanych mu przestępstw, a działanie oskarżonego stanowiło w istocie represję i poważne prześladowanie z powodu jego sprzeciwu wobec bezprawnego wprowadzenia w Polsce stanu wojennego.

Lechowi Romanowi D. prokurator IPN zarzucił, że w dniu 22 stycznia 1982 r. w Warszawie, będąc prokuratorem Prokuratury Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie wykonującym czynności w Wojskowej Prokuraturze Garnizonowej w Warszawie, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że sporządził rewizję od wyroku Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie w sprawie przeciwko Januszowi Z. i Hieronimowi N. uznając, wbrew ujawnionemu w toku przewodu sądowego materiałowi dowodowemu, w sposób dowolny i na niekorzyść wyżej wymienionych, że swoim działaniem wyczerpywali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 48 ust. 4 w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zebranego w toku postępowania to nie wynikało, albowiem ich zachowanie (polegające na posiadaniu ulotek – patrz wyżej) nie było zabronione oraz w sposób oczywisty nie wyczerpywało znamion zarzucanych pokrzywdzonym przestępstw, a działanie oskarżonego stanowiło w istocie represję i poważne prześladowanie pokrzywdzonych z powodu ich sprzeciwu wobec bezprawnego wprowadzenia w Polsce stanu wojennego.

Czyny zarzucone w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 165 § 2 kk z 1969 r., art. 246 § 1 kk z 1969 r., art. 16 kk z 1969 r. w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)